

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Piszku oskarżył D. P. o to, że:

w nocy z 16 na 17 kwietnia 2017 roku na trasie z P. do Zalesia i z Zalesia do P., okręgu (...), prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki H. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości na poziomie przekraczającym – 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, **to jest o czyn z art. 178a § 1 kk.**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 16 na 17 kwietnia 2017 roku na trasie z P. do Zalesia i z Zalesia do P. oskarżony D. P. kierował samochodem osobowym marki H. (...) o nr rej. (...). Funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w P. około godziny 1:50 zatrzymali oskarżonego poruszającego się powyższym samochodem do kontroli drogowej na ulicy (...) w P.. Oskarżony w nocy poprzedzającej zatrzymanie spożywał alkohol w dużej ilości pod postacią wódki do godziny około 6:40. W wyniku badania oskarżonego urządzeniem typu Alkometr A 2.0 stwierdzono u niego odpowiednio wyniki badań: o godzinie 02:12 – 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, o godz. 02:13 - 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Z dołączonego do akt ważnego świadectwa wzorcowania tego urządzenia wynika, że przy tego typu urządzeniach dopuszczalny jest błąd przy badaniu stanu trzeźwości tzw. niepewność pomiaru wynosząca 0,02 mg/l przy wskazaniu 0,10 mg/l, 0,25 mg/l i 0,70 mg/l.

Oskarżony D. P. w chwili orzekania miał 20 lat. Posiadał wykształcenie gimnazjalne. Stan zdrowia określił jako bardzo dobry, nie leczony psychiatrycznie ani odwykowo, nie uzależniony od środków odurzających. Był bez majątku, nie posiadał dzieci. Zatrudniony był jako pracownik fizyczny w gospodarstwie rolnym w miejscowości K. (...), osiągał dochód w wysokości 1.450 zł netto. Posiadał na utrzymaniu konkubinę, która nie pracowała. Mieszkał z nią wspólnie w wynajętym mieszkaniu w miejscowości K.. Nie był w przeszłości karany sądownie, ani także za wykroczenia drogowe w formie mandatu.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. P. k. 9, 11, 39v.; dane oskarżonego D. P. k. 23, 39; protokół użycia A. A..o k.2-2v.; kopia świadectwa wzorcowania k. 3-3v.; karta karna k. 16; informacja Starostwa Powiatowego w P. k. 17; zaświadczenie z (...) k. 29-30; informacja z Centralnej Ewidencji (...) k. 36)

Oskarżony D. P. konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzuconego mu czynu, to jest do tego, że kierował samochodem osobowym znajdując się w stanie nietrzeźwości po drodze publicznej w nocy z 16 na 17 kwietnia 2017 roku na trasie z P. do Z. i z Z.do P.. Pojechał tam po kolegę. Ponadto, oskarżony wyjaśnił, że spożywał alkohol pod postacią wódki w nocy poprzedzającej zatrzymanie.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. P. k. 9, 11, 39v.)

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w rozstrzyganej sprawie Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego D. P., które uznał za wiarygodne w zakresie odnoszącym się do spożywania alkoholu przez wymienionego w nocy poprzedzającej zdarzenie i następnie kierowania samochodem na trasie z P. do Zalesia i z Zalesia do P. w inkryminowanym okresie oraz na dowodach z dokumentów. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie stanu faktycznego w sposób niebudzący wątpliwości. Oskarżony przyznał się do stawianego mu zarzutu, w szczególności zaś nie kwestionował, że istotnie w dniu zdarzenia prowadząc samochód osobowy po drodze publicznej znajdował się w stanie nietrzeźwości. Brak jest jakichkolwiek podstaw, by te wyjaśnienia oskarżonego podważać, nie ma bowiem żadnych racjonalnych powodów, dla których oskarżony miałby sam siebie pomawiać o zachowanie skutkujące pociągnięciem go do odpowiedzialności karnej, gdyby istotnie opisywane przez niego okoliczności nie miały miejsca. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie znajdują ponadto potwierdzenie w dowodach z dokumentów, w szczególności w postaci protokołu badania oskarżonego na zawartość alkoholu (dwukrotne badanie wykazało 0,26 mg/l).

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał także dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, tj.: protokół użycia urządzenia do badania stanu trzeźwości (k. 2 – 2v.), świadectwa wzorcowania (k. 3 – 3v.), informację ze Starostwa Powiatowego w P. (k. 17), informację z K. (k. 16), zaświadczenie z (...) (k. 29-30), informację z (...) (k. 36) - zostały one bowiem sporządzone przez uprawnione organy w ramach ich kompetencji i nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Brak zatem podstaw by odmówić im waloru rzetelności i prawdziwości.

Stan nietrzeźwości stanowi zamię określane czynność sprawczą. Pojęcie to zostało zdefiniowane w sposób precyzyjny w art. 115 § 16 kk. Stan nietrzeźwości w rozumieniu tego kodeksu zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Zatem zebrany materiał dowodowy i jego wymowa nie przemawiały za przyjęciem, że oskarżony D. P. wypełnił znamiona występku z art. 178a § 1 kk, a tylko i wyłącznie dopuścił się popełnienia wykroczenia z art. 87 § 1 kw.

Z dołączonego bowiem do akt świadectwa wzorcowania tego urządzenia (k. 3–3v.) wynikało, że przy tego typu urządzeniach dopuszczalny jest błąd przy badaniu stanu trzeźwości tzw. niepewność pomiaru wynosząca 0,02 mg/l przy wskazaniu 0,10 mg/l, 0,25 mg/l i 0,70 mg/l. Tym samym przy wynikach uzyskanych w trakcie badań D. P. Sąd przyjął na korzyść oskarżonego, że prowadząc pojazd nie znajdował się on już w stanie nietrzeźwości, a jedynie w stanie po użyciu alkoholu (około 0,24 mg/l w wydychanym powietrzu) i jego czyn nie zawierał znamion przestępstwa, a tylko wykroczenia. Stąd też nastąpiła zmiana kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu na wykroczenie z art. 87 § 1 kw, co znalazło odzwierciedlenie w punkcie I. wyroku. Sąd kierował się tu zasadą, że wszelkie niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego - art. 5 § 2 kpk. Nie budzi wątpliwości, że oskarżony wcześniej przed badaniem kierował samochodem i można z tego domniemywać, że skoro poprzedniej nocy spożywał alkohol to we wcześniejszych godzinach stężenie alkoholu mogłoby być wyższe niż to stwierdzone Alkometrem. To są jednak jedynie przypuszczenia nie poparte żadnym dowodem. Ewentualna opinia biegłego co do stanu trzeźwości oskarżonego poczynawszy od godziny 22:50 do 1:50 byłaby oparta jedynie na prawdopodobieństwie – mając na uwadze stwierdzoną wielkość alkoholu w wydychanym powietrzu (bez badań krwi), brak jasnego ustalenia fazy alkoholowej – dwa badania i ten sam wynik (pomimo twierdzeń oskarżonego że nie spożywał przed wyjazdem alkoholu). Tym samym wątpliwości nawet po zasięgnięciu opinii biegłego nie dałoby się usunąć wskazanej wyżej wątpliwości.

Mając na uwadze powyższe ustalenia i zmianę kwalifikacji prawnej czynu, wymierzając obwinionemu D. P. karę Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 kw. Sąd nie dopatrył się po stronie obwinionego okoliczności obciążających jak i łagodzących. Sąd zwrócił jedynie uwagę na znaczne przekroczenie przez obwinionego normatywnego progu określającego stan po użyciu alkoholu. Bez uwzględnienia błędu pomiaru urządzenia Alkometr, D. P. ponosiłby nawet odpowiedzialność karną za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, czego z resztą domagał się Prokurator w akcie oskarżenia. Fakt, iż błąd pomiaru okazał się korzystny dla obwinionego, nie może być wzięty pod uwagę jako okoliczność uwalniająca od winy za wykroczenie ani też jako okoliczność łagodząca przy wymiarze kary.

Uwzględniając powyższe Sąd wymierzył D. P. na podstawie art. 87 § 1 kw karę grzywny w wysokości 800 (ośmiuset) złotych. Sąd uznał, że orzeczona kara grzywny jest karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego obwinionemu oraz do stopnia zawinienia D. P.. Wymierzając karę w takiej wysokości Sąd kierował się tym, że ww. posiadał możliwości zarobkowania, osiągał stałe dochody i będzie w stanie zapłacić grzywnę. Sąd ma nadzieję, że kara ta skłoni obwinionego do refleksji nad własnym postępowaniem i zapobiegnie popełnieniu podobnych czynów przez niego w przyszłości.

Na podstawie art. 87 § 3 kw Sąd orzekł wobec D. P. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 7 (siedmiu) miesięcy, biorąc pod uwagę przede wszystkim znacznie przekroczony stan po użyciu alkoholu ale z drugiej strony także uprzednią niekaralność za tego rodzaju czyny. Zgodnie z art. 87 § 3 kw sąd w razie popełnienia przez obwinionego wykroczenia przewidzianego w art. 87 § 1 kw obligatoryjnie (obowiązkowo – z mocy ustawy) musi orzec zakaz prowadzenia pojazdów. Tak ustalony okres eliminacji obwinionego z grona kierowców będzie wystarczającą nauką na przyszłość i pozwoli przemyśleć mu, jakie są zasadnicze, kardynalne zasady ruchu drogowego i kanony bezpieczeństwa, których łamać nie wolno. Za takim wymiarem tego środka karnego

przemawiają także względy społecznego oddziaływania kary na innych potencjalnych sprawców wykroczeń z art. 87 § 1 kw. Na podstawie art. 29 § 4 kw na poczet orzeczonego wobec obwinionego D. P. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym Sąd zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 17 kwietnia 2017 roku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w myśl przepisów powołanych w pkt. IV wyroku i obciążył nimi obwinionego. Jego aktualna sytuacja finansowa, a w szczególności fakt zarobkowania, pozwoli mu uiścić przedmiotowe koszty.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2.(...)

(...);

3. (...)

P., (...)